

Hồi 61

Sinh ly tử biệt

Cô Nguyệt Minh và Ô Tử Hư chạy lên tường thành, mục quang vượt qua ụ thành, nhìn ra ngoài thành, nhất tề thất kinh.

“Thùng! Thùng! Thùng!”.

Giữa tiếng trống trận, cả ngàn tên địch đang xếp thành trận thức hoàn chỉnh, nhắm tường thành chỗ bọn họ đứng xô tới, xe lôi mộc phá thành, thang mây leo tường, xe chấn tên, cơ quan bắn đá theo địch quân không ngừng tiếp cận.

Ô Tử Hư cúi thấp đầu nhìn, thất thanh: “Trời ơi, con hào hộ thành đã bị lấp bằng rồi, bọn ta có thể làm gì đây?”.

Cô Nguyệt Minh chăm chú quan sát quân đội của địch nhân dùng bộ binh làm tiền phong, ước lượng sơ binh lực của địch nhân cũng trên năm ngàn quân, nổi da gà thối: “Bọn ta cả một thủ hạ cũng không có, căn bản là một tòa thành không, có thể làm gì chứ?”.

Ô Tử Hư nhìn địch nhân như lang như hổ, thanh thế hùng hổ tiến tới, hít một hơi lạnh: “Bọn ta chỉ là nằm mộng, tỉnh dậy là hết chuyện, đúng không?”.

Cô Nguyệt Minh buồn thảm: “Đối với một người thường mà nói thì chắc là vậy, bất quá tình huống của người rất đặc biệt, giây phút tỉnh mộng có thể là giây phút tử vong”.

Ô Tử Hư nói: “Bây giờ đâu cần nhắc tới chuyện phá hư phong cảnh như vậy, người có chủ kiến hơn ta, nói cho ta biết, tình huống trước mắt nên ứng phó làm sao? Có thể nào bọn chúng toàn là đang tạo ảo ảnh hay không? Bọn chúng dùng thang mây leo lên thì bọn ta có nên động thủ không?”

“Vèo” một tiếng, một tảng đá khổng lồ từ ngoài thành quăng vào, đề về phía bọn họ.

Hai người không hện mà cùng lặn sang hai bên, thật giả khó phân như vậy, thật chóng mặt quá mắt, thanh âm đáng sợ đá tảng đập vào tường thành như trong dự đoán lại không xảy ra.

Ngoài thành im ỉm, không nghe thấy bất cứ một tiếng động lạ nào.

Hai người hoang mang bò dậy, dõng đến ụ thành nhìn xuống, trận công thành sát khí đặng đặng vừa nẩy đã biến mất không còn thấy đâu, trên đồng cỏ cũng không thấy bóng người.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, nói không nên lời.

Ô Tử Hư thở dài thườn thượt, còn chưa hết kinh hồn: “Không nói sai mà! Chỉ là một mộng cảnh, một giấc mộng có thể làm cho bọn ta chìm lỉm vào trong, không thể tự ngoi khỏi, không có cách nào phân thật giả”.

Cô Nguyệt Minh dõng nhìn Vô Chung Hà cách xa mấy dặm, thốt: “Đúng! Người nói đúng! Ta đã đoán sai”.

Ô Tử Hư ngạc nhiên: “Đoán sai cái gì?”.

Cô Nguyệt Minh buồn bã đáp: “Bọn ta đâu có về đến Chuyên thành ngàn năm trước, chỉ là mộng du đến Chuyên thành trong ký ức của Vân Mộng nữ thần. Trên sự thật Chuyên thành đã biến thành một vùng hoang phế, đây là hiện thực Vân Mộng nữ thần cũng sửa đổi không được”.

Ô Tử Hư ngạc nhiên: “Hiện tại đối với ta mà nói, là thật hay là giả không có khác biệt gì, chỉ cần cảm giác của ta là chân thực, thì là chân thực, mặc cho nó là Chuyên thành thuở mới dựng lên ngàn năm trước, hay là ký ức của Vân Mộng nữ thần. Nhưng người tại sao lại tâm tình huyệt hắng như vậy?”.

Cô Nguyệt Minh gơ song thủ ra, nắm chặt hai vai hấn, thê thảm thốt: “Ta vốn vẫn còn một tia hy vọng, Vân Mộng nữ thần có thể bằng vào tiên thuật làm cho người cải tử hoàn sinh, nhưng sự tỉnh ngộ vừa nẩy khiến cho ta nhận ra được pháp lực của Vân Mộng nữ thần cũng là thứ hữu hạn, trên sự thật nàng đâu có năng lực cải biến chuyện đã xảy ra. Ài! Bằng hữu của ta, người minh bạch nỗi thống khổ của ta rồi chứ? Kể chết vốn đáng lẽ là ta, người không nên chịu một mũi tên cho ta”.

Sắc trời mờ dần, hai người ngạc nhiên nhìn lên, trời xanh mây trắng phồn phơ đã bị đêm sao thay thế, trăng sáng dâng lên đặng sau thành, ánh trăng rải rắc khắp sơn thành cô tịch, tình cảnh quỉ dị.

Ô Tử Hư hít sâu một hơi, mỉm cười thốt: “Bằng hữu! Người không cần phải bi thương cho ta, ta của hiện thực tuy bị thương trầm trọng lâm nguy, nhưng ở đây ta lại cường tráng hơn bất cứ lúc nào khác, sinh cơ lại bùng phát. Tử vong là cái gì chứ? Con người luôn phải có ngày chịu chết, ta chỉ là đi trước người một bước. Ta rất cởi mở, cái ta trợn đời đi tìm chính là Vân Mộng nữ thần, nàng đang kêu gọi ta, tử vong đối với ta mà nói đâu phải là kết

thúc, mà là một bắt đầu. Bằng hữu! Giờ phút bọn ta chia tay đã đến, Vân Mộng nữ thần đang thúc giục bọn ta, cho nên đem ban ngày biến thành bóng đêm”.

Cô Nguyệt Minh kinh hãi nắm giữ hấn chặt hơn: “Chia tay? Người muốn đi đâu?”.

Ô Tử Hư trên mặt tản phát ánh sáng thần thánh, kiên định đáp: “Là bí thất đằng sau cánh cửa đồng cuối môn đạo, đoàn tằm bảo tìm được Sở hạp ở trong đó, Vân Mộng nữ thần đang đợi ta trong đó, đáp án là ở đó”.

Cô Nguyệt Minh cười buồn: “Để ta theo người đến đó có được không?”.

Ô Tử Hư cầm bàn tay y đang nắm vai mình, bốn bàn tay nắm chặt nhau, vui vẻ thốt: “Thật không muốn người bị thương cho ta, đưa người ngàn dặm, cuối cùng cũng phải biệt ly, hưởng hồ là thượng lộ Hoàng tuyền. Sau khi ta chết, cứ chôn ta trong mật thất đó”.

Cô Nguyệt Minh nhiệt lệ lưng tròn, buồn bã nói: “Ta sao có thể để người đi như vậy được?”.

Ô Tử Hư thốt: “Nếu ta nói với người khác Cô Nguyệt Minh sẽ khóc, khẳng định không có ai tin, bất quá ta đại khái không có cái cơ hội đó, Bằng hữu! Sống mạnh khỏe đó”.

Cô Nguyệt Minh nước mắt ướt đầm mặt: “Người đi rồi, ta làm gì đây?”.

Ô Tử Hư cười thốt: “Bọn ta người nào làm chuyện của người nấy. Song Song khẳng định đang ở một chỗ nào đó trong tòa thành không, người đi tìm nàng, ta đi tìm nữ thần của ta. Đừng cô phụ thành ý và khổ tâm ta chịu một tên cho người”.

Cô Nguyệt Minh cuối cùng buông tay hấn ra.

oOo

“Đi rồi! Đi rồi!”.

Khâu Cửu Sư là người đầu tiên nhẩy lên, nhìn bầu trời bỏ đi xa.

Ký Thiện liền đứng dậy, có hơi khó tin nhìn bầu trời ra đi một cách im ắng.

Khâu Cửu Sư nói: “Hiện tại còn cách bình minh chưa tới nửa canh giờ, bọn ta phải đi mau một chút”.

Ký Thiện thốt: “Bên trái là Vô Chung Hà, cách bọn ta không đầy ba dặm, nếu bọn ta đi thẳng tới trước, cơ hội đụng địch sẽ rất lớn”.

Khâu Cửu Sư hỏi: "Tu Chân có đề nghị gì không?".

Nguyễn Tu Chân còn chưa nói, Bách Thuần đã xen vào: "Để tôi dẫn đường được không?".

Ba người ngạc nhiên nhìn nàng.

Đôi mắt đẹp của Bách Thuần rom róm ánh sáng kỳ dị, nhẹ nhàng thốt: "Tôi có một cảm giác rất kỳ lạ, tựa như biết được vị trí của cổ thành, như từng quen thuộc với vùng đầm nước này, để tôi thử xem sao".

Nguyễn Tu Chân vui vẻ thốt: "Xin Bách Thuần dẫn đường!".

Mưa đã dứt, sương lại càng nồng đậm, tầm mắt ngoài một trượng là mờ mịt đi, nhìn không thấy rõ.

oOo

Phụng công công ngồi trên thái sư ỷ dờn từ thuyền lên bờ Vô Chung Hà, trông đợi kết quả tra tìm, chực chờ bình minh đến.

Hoa Mộng phu nhân ngồi trên một ghế thái sư ỷ khác, thần tình đờ đẫn, cúi thấp đầu, tựa như nhận lệnh.

Một người từ trong sương mù buong bả đi ra, tiến vào phạm vi ánh đuốc có thể chiếu rọi, đến trước chỗ Phụng công công ngồi quỳ xuống: "Bẩm cáo đại công công, đã phát hiện tung tích mục tiêu".

Phụng công công búng người dậy khỏi ghế, mừng rỡ thốt: "Toàn quân khởi hành!".

oOo

Cô Nguyệt Minh lần theo con đường lòng vòng trên núi dọc tường thành mới xây, sỏi bước về phía thần điện trên đỉnh núi. Trong cuộc đời này, y lần thứ nhì bước chân lên con đường này, lần trước là tìm Qua Mặc thanh toán, xảy ra ở cổ thành đã trở nên hoang phế trong hiện thực, hiện tại lại là Chuyên thành trong ký ức của Vân Mộng nữ thần thuở mới dựng nên.

Tâm thần của y giờ phút này hoàn toàn bị sinh ly tử biệt của Ô Tử Hư chiếm cứ, miễn cưỡng nhớ đến Vô Song Nữ đã đề cập với y rằng mình từng gặp y trong ảo giác ở thần miếu, cho nên thử xem sao, trong lòng không ôm ấp kỳ vọng gì.

Nhưng lúc sắp đến lưng chừng núi, hoàn cảnh vụt biến đổi, sơn đạo không còn bằng phẳng nữa, mà lở hang loang lỗ, trên đường đầy loạn thạch tên nổ, mặt đất cũng lồi lõm bất thường, tường thành không còn hoàn chỉnh nữa, nhiều chỗ sụp lở, khắp nơi thấy toàn vết tích cháy đen dưới đất và trên tường, kinh hồn táng đảm. Đâu đâu cũng có xe đẩy, cơ quan bắn đá bị hủy hoại, còn có thầy ngựa và thầy người, thê thảm đến mức không dám nhìn. Phòng xá bên đường một phần bốc khói đen, tình cảnh hoang lương tận thế.

Cô Nguyệt Minh nảy sinh cảm giác muốn ói, nghĩ đến cảnh tượng trước mắt chính do một tay y tạo thành, lòng tràn ngập nỗi xấu hổ, tự trách và hối tiếc, còn cảm thấy mình cô độc và hụt hẫng khôn cùng.

Thình lình y phát giác vận trên mình không còn là thường phục kinh trang hồi nãy, mà là khôi giáp cổ Sở nặng nề, hông giắt uyển kiếm có cả vỏ, mình nguyệt đã leo đến giữa trời, chiếu sáng mặt đất.

Y đã quên đi Ô Tử Hư, quên đi đây chỉ là ảo ảnh mà Vân Mộng nữ thần một tay chế tạo, trong lòng tràn ngập tâm tình tuyệt vọng, sám hối một cách sâu sắc cho hành vi của mình, sinh ra một nỗi chán ghét chiến tranh đến triệt để. Một khắc sau y đã đứng trước cửa lớn đang đóng chặt của thần điện, quảng trường trên đỉnh sơn thành không một bóng người, y hoang mang ngược đầu nhìn tấm biển trên cửa lớn, biển đá khắc bốn chữ lớn "Trương Phu Nhân Điện".

Cô Nguyệt Minh thở gấp mấy hơi, đầu óc dâng hiện ngọc dung như hoa của Vô Song Nữ, từ mơ hồ chuyển thành rõ rệt, một nỗi bi thương từ nơi sâu kín nhất trong lòng như nước vỡ đê trào ra, như cơn hồng thủy nuốt chửng lấy y.

Bất chợt vô số cảnh tượng thoáng qua đầu y, y quát lớn một tiếng, phá cửa xông vào.

Không gian thần điện rộng rãi triển hiện trước mắt, tận cuối là một tượng đá Trương phu nhân cao một trượng rưỡi, trước thần tượng có thấp đèn dầu, giữa ánh lửa lập lòe, một nữ tử đang quỳ trước thần tượng, còn ngoái đầu nhìn y, không ngờ chính là Vô Song Nữ, trên tay cầm một cái bình nhỏ.

Cô Nguyệt Minh đã minh bạch, ký ức kiếp trước như thủy triều quện về, nỗi thống khổ xé nát tâm can trói chặt lấy y, Cô Nguyệt Minh hét cuồn một tiếng, lao về phía Vô Song Nữ.

Vô Song Nữ dốc hết vật trong bình vào miệng, lọt vào lòng Cô Nguyệt Minh.

Cô Nguyệt Minh lòng đau như cắt, thất thanh khóc rống, chỉ nhìn thấy nàng không ngừng lắc đầu.

Vô Song Nữ ngẩng đầu nhìn y, bình tĩnh thốt: "Tôi đã từng hận nàng đến thấu xương, sau này mới biết nàng còn đáng thương hơn tôi. Đừng bi thương, tử vong đối với tôi mà nói là một giải thoát tốt nhất, tôi làm sao nhẫn tâm nhìn nam nhân tôi yêu thương nhất hãm mình vào tuyệt cảnh, có kết quả thảm đạm".

Cô Nguyệt Minh khóc lên: "Đừng chết! Ta nguyện làm bất cứ chuyện gì vì nàng".

Vô Song Nữ mất tai miệng mũi đều ứa máu tươi, dịu giọng thốt: "Nếu có đời sau, hy vọng bọn ta có thể làm lại từ đầu". Đầu không còn khí lực dựa vào vai y, ngọc vẫn hương tiêu.

Cô Nguyệt Minh ôm thi thể khóc rống, cũng không biết đã khóc bao lâu, đôi mắt y lộ thần sắc kiên quyết, trân trọng đặt thi thể nàng nằm dài xuống đất, sau đó quỳ bên cạnh nàng, mặt hướng về thần tượng.

Cô Nguyệt Minh lúc này đầu óc chỉ có một ý niệm, chậm chậm rút uyển kiếm ra, song thủ nắm chặt chuôi kiếm, mũi kiếm chĩa ngay tim, hơi thở gấp gáp.

"Oành!".

Một luồng sét nổ bên trên thần điện, điện quang nhoáng lên ngoài cửa điện. Thời khắc Tương Phi thụ khai hoa kết quả đã đến, nhưng y lại nguội lạnh ý lòng, hối hận cho những lỗi lầm trong quá khứ. Vì Tương quả, hắn đã bỏ rơi nữ tử yêu thương từ tấm bé, hiện tại nàng dùng cái chết để tỏ bày lời than van không lời của mình.

Cuồng phong từ cửa lớn mở toang xoáy vào, thần đăng trên thần đàn tắt ngóm, điện đường chìm vào bóng tối thò tay không thấy ngón.

Cô Nguyệt Minh dùng hết toàn thân khí lực, cắm phập kiếm vào ngực.

"Oành! Oành! Oành!".

Sấm sét bỗng càng kịch liệt, tựa như trời cao tấu tang khúc bi tuyệt cho đôi nam nữ này.

- o O o -